

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová
Tajemství
loňských Vánoc

 HARLEQUIN®

CLARE CONNELLYOVÁ

TAJEMSTVÍ
LOŇSKÝCH VÁNOC

PŘEKLAD

HELENA DVOŘÁKOVÁ

Milá čtenářko,

tak máme za sebou další společný rok. Myslím – a hlavně doufám –, že to byl divný rok. Důraz dávám na to slovo „byl“, protože pevně věřím, že po tom, co jsme si v tom roce 2020 všichni prožili, snad zase vysvitne sluníčko (obrazně i doslova) a budou na nás čekat lepší časy.

Snad Vám nevzaly všechny ty karantény, epidemie a ekonomická opatření, která nás všechny postihla, chuť oslavit Vánoce a přivítat nový rok. Samozřejmě nevím, teď, v době, kdy píšu tyto řádky, jaké svátky budou, ale jak už jsem napsal v úvodu, doufám, že předznamenají příjemnější dobu.

A i kdyby (ale to snad ani nesmím přivolávat!) ne, zůstává tady jedna jistota. A tou je láska. Ne nemyslím tím teď své knihy plné lásky, i když budu pochopitelně rád, když Vám zprostředkují aspoň kousek radosti. Myslím tím tu opravdovou každodenní lásku, s kterou lze překonat všechno.

Takže...

... s láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

**TAJEMSTVÍ
LOŇSKÝCH VÁNOC**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Bound by Their Christmas Baby

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2018 by Clare Connelly

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5358-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5359-8 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5360-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Gabe byl otrávený. Podobné záležitosti ho vždycky k smrti nudily. Na druhou stranu ale tyto záležitosti byly nedílnou součástí jeho života. Jeho práce. Jeho všeho. A Gabe nikdy nepatřil k těm, kteří by utíkali před výzvami.

Bůhví, že Noaha – jeho obchodního partnera a nejlepšího přítele – večere s investory rozhodně nelákala. Kdyby šlo o večírek někde v klubu, to by byla jiná. Tam by Noah zavítal okamžitě. Ovšem tento druh zábavy jako obvykle víc než ochotně přenechal Gabeovi.

Gabe se rozhlédl kolem stolu a s lehkým úsměvem na rtech přemítal, jak dlouho ještě bude muset trpět, než se bude moct omluvit a odejít. Dovedl si představit tisíc lepších způsobů, jak strávit večer.

New York navštívil naposled před rokem. A skončilo to pořádným fiaskem. Žádný div, že se mu od té doby vyhýbal jako čert kříži. Vánoční melancholie, to bylo ono... to kvůli ní podlehl pocitu osamělosti a začal sám sebe litovat. Proto se tehdy choval tak pošetile a nechal se obelstít.

„Calypso strčí do kapsy všechny konkurenty,“ pronesl přesvědčivým hlasem Bertram Fines. „Opět jsi to dokázal.“

Gabe si jeho lichocením nevšímal. Lidé na něj nyní – když spolu s Noahem vybudoval jednu z nejdůležitějších technologických společností na světě – pěli chválu často a rádi. Na rozdíl od prvních let, kdy byli bez

peněz a bez přátel a poháněla je jen vlastní vytrvalost a odhodlání. Sáhł po sklence. Byla prázdná. Zvedl ruku do vzduchu, aby přivolal obsluhu.

„Je to završení obrovské spousty výzkumů a inovací. Calypso není pouze chytrý telefon, je to životní styl,“ odvětil se zdviženými rameny Gabe. Šlo o završení nápadu, na němž s Noahem celé roky neúnavně pracovali, aby ho dostali až do tohoto bodu – téměř na trh. Calypso dalece převyšoval běžné chytré telefony. Byl chytřejší. Bezpečnější. Zaručoval svým uživatelům větší soukromí.

Přeběhl mu mráz po zádech, když si uvědomil, v jakém ohrožení se jeho projekt před rokem ocitl. Jak málo chybělo, aby se dostal do rukou jeho konkurentů.

„Cím vám mohu posloužit, pane?“ nadnesla žena, jež se objevila po jeho levici. Vyzývavá rudovláska s atraktivní postavou a úsměvem, který prozrazoval, že se vyzná. Kdysi by Gabe její úsměv opětoval. Kruci, udělal by víc než jen to – využil by svého šarmu, zeptal se jí, kdy jí končí směna, a pak by ji svedl. Koupil by jí nějaké pití, svezl ve své limuzíně a poté s ní zamířil do svého hotelového pokoje.

Když to však udělal naposledy, dostal tvrdou lekci. Už nikdy do své postele nepozve vlka v rouše beránčím... ani svůdnici, která by ho zradila. Než potkal Abigail Howardovou, nedovedl si představit, že by se mohl měsíc obejít bez společnosti krásné ženy. A teď to byl už rok. Rok od Abigail. Rok bez ženy. A Gabeovi to bylo prakticky jedno.

Bez sebemenšího úsměvu vybral láhev vína – jednu z nejdražších v nabídce – a obrátil svou pozornost zpět k hostům u stolu, kteří právě probírali cenu nemovitostí v centru města.

Restaurace pozvolna utichala. Přestože se jednalo o jeden z nejstarších a nejvřehlasnějších podniků na Manhattanu, bylo už poměrně pozdě – blížila se půlnoc – a konzervativní společnost, jež podobná zařízení vyhledávala, to pomalu balila.

Gabe líně přejížděl očima po místnosti. Bylo zde vše, co člověk od takového místa mohl očekávat: od třpytících se lustrů na stropě přes luxusní vínově červené sametové závěsy u oken až po prvotřídní nabídku pokrmů a vín.

Jakmile dorazila číšnice s vínem, Gabe jí pokynul, aby naplnila sklenky jeho společníků. On sám nikdy moc nepil, obzvláště ne s muži, jež sotva znal. Opatrnosti není nikdy dost – to byla další lekce, kterou před rokem dostal. Vlastně ne. Tohle věděl celý život. Ona ho jen přiměla na to pozapomenout.

Jeho oči zabloudily ke kuchyni ukryté za velkými bílými lítačkami. Tušil, že tam navzdory poklidné atmosféře, jež panovala v restauraci, budou všichni v jednom kole. A když se pak dveře vedoucí do kuchyně na chvíli otevřely, Gabe si byl na kratičký okamžik jistý, že ji zahlédl.

Letmý záblesk blondatých vlasů, útlé postavy, světlé kůže.

Sevřel stopku své prázdné sklenky a znehybněl jako predátor ve střehu.

Nebyla to ona. Ovšemže nebyla.

V kuchyni? S hadrem na nádobí v ruce?

Nemožné.

Obrátil svou pozornost zpět k hovoru u stolu, zasmál se vtipu, přikývl na něčí poznámku, avšak každou chvíli se jeho oči stočily ke dveřím v naději, že se jim naskytne lepší výhled na ducha loňských Vánoc.

Gabe nebyl z těch, kteří by ponechávali věci náhodě. Zakusil už dost rozmarů osudu na to, aby věděl, že nesmí životu dovolit, aby ho znovu nepříjemně překvapil.

Ona ho té noci zaskočila. Čím to, že se mu tak dostala pod kůži? Byla krásná... to ale byla spousta žen a Gabe nepatřil k mužům, které by vzhled ženy dokázal ochromit. Právě naopak. Zakládal si na tom, že ho u ženy mnohem víc zajímá její duše a intelekt.

A přesto vešla do baru jeho hotelu na Manhattanu,

jejich oči zajiskřily a on se zadržným dechem čekal, až něco řekne. Potřeboval slyšet její hlas a okamžitě o ní všechno zjistit.

Co jen ho to té noci posedlo?

Nešlo však o náhodnou jiskru. Jejich setkání bylo pečlivě naplánované. Přestože se Gabe snažil soustředit na své hosty, jeho myšlenky se stále točily kolem té noci. Noci, na niž nikdy nezapomene. Ne proto, že by byla tak úžasná – ačkoli tehdy měl pocit, že byla –, ale kvůli lekci, kterou mu uštědřila.

Nikomu nevěřit. Nikdy. Až na Noaha byl Gabe na tomhle světě úplně sám. A vyhovovalo mu to.

Když se večer nachýlil ke konci a investoři měli zajištěný odvoz, Gabe – jenž stále nemohl dostat z hlavy obraz Abby – mávl na vrchního.

„Vydařil se vám dnešní večer, pane Arantini?“ zajímal se vrchní, zatímco se servilně ukláněl. Gabe možná vyrůstal v chudobě, teď už ale dlouho disponoval neobyčejným bohatstvím, takže pro něj podobná uctivost nebyla ničím nezvyklým. Vlastně mu připadala docela zábavná.

Gabe na jeho otázku neodpověděl. Bylo to zbytečné. Kdyby se mu během večera něco nezamlouvalo, vrchní by to už věděl. „Rád bych si promluvil s Rémym,“ pronesl sametovým hlasem.

„Se šéfkuchařem?“

Gabe zvedl obočí. „Pracuje tu snad víc mužů jménem Rémy?“

Vrchní se rozpačitě pousmál. „Ne, pane. Jen jeden.“

„Pak se tedy vydám do kuchyně.“ Vstal, otočil se na patě, a aniž by čekal, až vrchní odpoví, zamířil ke dveřím. U nich pak na okamžik zaváhal, aby se připravil na možnost, že ji opět uvidí. A na mnohem pravděpodobnější možnost, že ne.

Takže? Proč se tím trápit?

Kdyby se chtěl s Abigail Howardovou znovu setkat, měl k tomu hromadu příležitostí. Neúnavně mu volala a zoufale se mu chtěla „omluvit“ za podvod, na němž

se podílela. Zoufale ho toužila vidět a napravit svou chybu. Neuvědomovala si snad, jak marné její snažení je? Jako by jí Gabe takovou zradu mohl někdy odpustit! Dal jí své pocity jasně najevo, když se objevila v jeho kanceláři v Římě a chtěla s ním mluvit.

To bylo před šesti měsíci. Půl roku poté, co na žádost vlastního otce vyměnila svou nevinnost za zběžné nahlédnutí do přísně tajné složky k projektu Calypso. Pořád mu tuhla krev v žilách, když si představil, čeho se kvůli obchodnímu úspěchu té noci byla ochotná vzdát.

Poznal svého času hodně manipulátorů, žádný ale nebyl tak odporný jako ona.

Zadostiučinění, kterého se mu dostalo ve chvíli, kdy ji jeho ochranka vyvedla z kanceláře, bylo nepopsatelné. Přijela do Říma, aby se s ním setkala, a on jí dal jednoznačně najevo, že ji už nikdy nechce vidět.

Takže? Co to teď dělá? Postává přede dveřmi restaurační kuchyně, protože se domnívá, že ji zahlédl? Jak by ji během toho kratičkého okamžiku vůbec mohl poznat? Přestože sám sebe přesvědčoval, že to je nemožné, věděl, že na té ženě bylo něco důvěrně známého. Pružnost a přirozený půvab její chůze. Ladnost jejího krku, když otočila hlavu. Vlasy připomínající mraky nasvícené paprsky zapadajícího slunce.

Skvěle. Teď ještě o ženě, která ho svedla jen proto, aby ho zničila, začne básnit.

Zvedl ramena a vešel do kuchyně. Nepůsobilo to tam tak hekticky, jak předpokládal. Hlavní večerní nápor už pominul a kuchaři nyní dělali přípravy na další den, další uklízeli a jiní jen tak postávali a povíдали si. Gabe přeletěl kuchyň očima a sevřel se mu žaludek.

Nebyla tady. Momentálně se nacházel v ryze mužské zóně – což bylo něco, co by v žádném ze svých hotelů či restaurací nikdy nedopustil. Ve společnosti Bright Spark si s Noahem zakládali na vyváženém zastoupení obou pohlaví.

„Rémy,“ prohodil klidně, zatímco kráčel po kuchyni.

„Ó! Arantini!“ zazubil se šéfkuchař. „Chutnala ti večere?“

„Byla vynikající,“ opáčil Gabe. Štvalo ho, že v kuchyni nenašel tu ženu, kterou předtím zahlédl.

„Měl jsi humra?“

„Samozřejmě.“

„Jako vždy... tvé nejoblíbenější jídlo,“ uchechtl se Rémy.

Gabe přikývl a v tom okamžiku se otevřely dveře chladírny a objevila se v nich žena. Měla skloněnou hlavu, nicméně to tělo by Gabe poznal kdykoli, kdekoli a v jakémkoli oblečení.

Té noci, kdy se seznámili, byla oháknutá v luxusních šatech na míru, zatímco teď na sobě měla obyčejné džínsy, černé tričko a černo-bílou zástěru nadvakrát omotanou kolem svého útlého pasu. Vlasy měla spletené do drdolu a tvář skoro bez mejkapu. Gabea se zmocnily silné majetnické pudy.

Byla v jeho posteli. Nešlo pouze o Calypso. Chtěla ho. Odevzdala mu své panenství. Prosila ho, aby si ji vzal, a on to považoval za dar. Byl to nádherný a výjimečný okamžik. Předtím nikdy pro žádnou ženu nebyl jejím „prvním“.

Odložila krabice, jež nesla, na stůl a zvedla oči k hodinám nade dveřmi. Gabe byl rád, že si ho nevšimla. Mohl ji tak aspoň chvíli pozorovat, připomenout si všechny důvody, proč ji nenávidí, a uklidnit se, než jí ukáže, jak jí pohrdá.

Když ji nechal vykázat ze své kanceláře v Římě, říkal si, že to je to nejlepší. Už nikdy ji nechtěl vidět a nic to nemohlo změnit. Ovšem tady, v tomhle šestihvězdičkovém podniku na Manhattanu, Gabe věděl, že sám sobě lhal.

Toužil ji vidět znovu a znovu. Doslova ji hltal pohledem, zároveň mu však bylo jasné, že tuhle slabou chvíli vzápětí vystřídá vzpomínka na to, jak ho chtěla zruinovat.

Společnost Bright Spark pro něj zdaleka nepředstavovala jen práci či podnikání. Byla jeho a Noahovým životem. Zachránila je, když to s jejich budoucností vypadalo bledě a oni zoufale prahli po novém začátku.

A ona ji chtěla zničit. Přišla za ním výhradně proto, aby mu ukradla tajné informace týkající se Calypsa. Což byl zločin, který nemohla nijak odčinit.

„Rémy,“ nadnesl rozvážně, pomalu a dostatečně hlasitě, aby měl jistotu, že ho ta proradnice uslyší. Bylo pro něj zadostiučiněním sledovat, jak trhla hlavou, zbledla, výmluvně přitiskla dlaně na pult a její velké zelené oči zaplavilo zděšení. „Myslím, že tady máš zrádce.“

Rémy se zamračil a následoval Gabeův pohled. „Zrádce?“

„Sì.“ Gabe popošel k místu, kde stála. Trochu se trásla a vypadala vystrašeně. Gabe si naproti tomu dál zachovával chladný a odměřený výraz. Nikdo v kuchyni neměl šanci poznat, že se za jeho autokratickou tvář a ztepilou postavou ukrývá srdce, jež buší jako splašené.

„O čem to mluvíš?“

„Tato žena,“ prohlásil klidně a odhodlaně Gabe, „není tou, za niž ji máš.“ Přejel ji pohledem od hlavy až po břicho – víc kvůli velkému pracovnímu stolu, za kterým stála, neviděl. „Je to lhářka a podvodnice. Jde jí o jediné: vyzvědět tajemství tvých zákazníků. Jestli ti záleží na dobré pověsti, vyhodíš ji.“

Rémy se zatvářil zmateně. „Abby tady pracuje už přes měsíc.“

„Abby...“ Gabe posměšně zvedl obočí. Takhle se představila i jemu. Zní to mnohem roztomileji než Abigail Howardová – dědička miliardového majetku. „Myslím, že tady Abby se na tvůj účet dobře baví.“

„Tak to není. Přísahám,“ hlesla poté, co naprázdno polkla, a chvějícími se prsty si promnula spánky. Gabe přimhouřil oči. Vypadala unaveně. Jako by se celý den nezastavila.

„Ach tak, ty *přisaháš*?“ řekl pomalu, přiblížil se k Abby a přitiskl dlaně ke stolu. „Tím jako myslíš, že máme tvé *slovo*, že nelžeš?“

Z jeho slov přímo čísel sarkasmus.

„Nedělej to, prosím,“ špitla. Působila přitom tak sklíčeně, že by jí to Gabe snad i uvěřil. Kdyby osobně nezažil, čeho je schopná.

„Věděl jsi, že tahle žena má cenu miliardy dolarů, Rémy? A ty ji tady necháváš dělat co? Přenášet věci z chladírny?“

Údiv v Rémyho tváři byl nepřehlédnutelný. „Domnívám se, že se v Abby mýlíš,“ poznamenal a zakroutil hlavou, přičemž se mu uvolnilo pero, jež měl zastrčené za uchem.

Gabe se jízlivě uchechtl. „Vím lépe než kdo jiný, čeho je schopná. A můžeš mi věřit, že nestojíš o to, aby se pohybovala v blízkosti tvých zákazníků.“

„Abby?“ Rémy rozpráhl ruce. „O co tady jde?“

Pootevřela pusku, jako by chtěla odpovědět, ale pak ji zase zavřela.

„Setkala jste se už někdy s panem Arantinim?“ naléhal Rémy.

Jakmile Gabe zachytil její pohled, okamžitě ho jako divoký oheň pohltily vzpomínky na to, jak na něm seděla, upřeně se mu dívala do očí a jejich těla splývala v jedno. Podobné myšlenky ale musel zaplašit. Potřeboval se soustředit jen na to, jak jejich společná noc skončila... jak načapal Abby při fotografování přísně tajných materiálů týkajících se Calypsa ve chvíli, kdy byla přesvědčená, že je Gabe ve sprše.

Zaťal čelist a naklonil se dopředu.

„Pověz mi, jak jsme se seznámili, Abigail,“ nadhodil s chladným úsměvem na rtech, jako by si to užíval. Což ovšem bylo jen zdání.

Zavřela oči. „Na tom nezáleží,“ šeptla. „Je to dávná minulost.“

„Kéž by,“ opáčil tiše. „Jsi tady ale v kuchyni mého přítele a vzhledem k tomu, co o tobě vím, mi

nezbývá než se domnívat, že tě sem přivedly postranní úmysly.“

Zavrtěla hlavou. „Potřebovala jsem práci. To je celé.“

„No, to nepochybně,“ zasmál se drsně Gabe. „Vyžít ze svěreneckých fondů je fuška, že jo?“

„Prosím,“ zaměřila svou energii na Rémyho, „znám toho muže.“ Obrátila oči ke Gabeovi a svařila čelo. Byla to vskutku nadaná herečka. Skoro by jí věřil, že má výčitky svědomí. Že cítí bolest. A rozpaky. Jednou se v ní ale už spletl a znovu se stejné chyby nedopustí. „Je to už dávno. A nijak to nesouvisí s tím, proč jsem tady. Potřebovala jsem pracovat... a chtěla jsem pracovat s vámi... proto jsem se ucházela o tohle místo. A dělám svou práci dobře, nebo ne?“

Rémy naklonil hlavu. „Ano,“ připustil. „Nimé-ně pan Arantini má mou důvěru. Známe se spolu už dlouho. Pokud říká, že vám nemůžu věřit a že byste tady neměla pracovat...“

Abby ztuhla. „Můžete mi věřit.“

„Stejně jako hladovému pitbulovi u zadních domovních dveří,“ utrousil Gabe.

„Pane Valirone, vážně tu jsem jenom proto, že potřebuju práci.“

„Potřebuješ práci? Další lež,“ pronesl Gabe.

„Nevíš, o čem mluvíš.“ Probodla ho pohledem a intenzita jejího hněvu ho překvapila. Jako by ji pohánělo něco víc než jen snaha bránit vlastní hrdost. Vypadalo to jako skutečná beznaděj.

„Zapomínáš, že vím naprosto přesně, o čem mluvím,“ namítl vyrovnaným hlasem. „Měla jsi velké štěstí, že jsem na tebe nepodal žalobu.“

Rozechvěle se nadechla. „Od chvíle... kdy jsme se... potkali, se mnoho věcí změnilo.“ Zamrkala a Gabea se zmocnil skličující pocit, že má co dělat, aby se nerozplakala.

Zatraceně. Ještě nikdy žádnou ženu nedohnal k slzám.

Nebrečela dokonce ani té noci, kdy ji obvinil. Byla zničená a otřesená, ale neplakala. Vyslechla jeho ostrá slova, přiznala, že setkání s ním zinscenovala na popud svého otce, pak se omluvila a odešla.

„Nežádám tě, abys mi odpustil to, co se mezi námi stalo.“

„Dobře,“ skočil jí do řeči a přál si, aby měl po ruce sklenku něčeho silného, čeho by se mohl napít.

„Ale prosím, nenič mě kvůli tomu.“ Obrátila se k Rémymu. „Nelžu vám, pane. Vážně tuhle práci potřebuju. Nechci udělat nic, co by vás nějak poškodilo...“

Rémy se zachmuřil. „Chci vám věřit, Abby...“

Gabe se s chladným, bezcitným výrazem ve tváři pomalu otočil ke svému příteli. „Věřit téhle ženě by byla chyba.“

Abby byla úplně ztuhlá. A nemělo to nic společného se sněhem, který se snášel na New York a měnil ho doslova v zimní pohádku, ani se skutečností, že opustila restauraci v takovém spěchu, že si zapomněla vzít kabát... i spropitné.

S hlavou vystrčenou dopředu tiše klela a po tvářích jí stékaly slzy. Jaká mohla být pravděpodobnost, že Gabe Arantini vejde do kuchyně restaurace, v níž ona zrovna pracovala? Nebo že bude mít s jejím šéfem natolik přátelské vztahy, že ho přiměje ji propustit?

Zavzlykala, zastavila se a uchýlila se do průchodu mezi domy, kde se opřela o zeď, aby nabrala sílu.

Předpokládala, že ho už nikdy neuvidí. Snažila se s ním setkat. Pokoušela se o to v době, kdy se domnívala, že to má smysl. Ale teď?

Znovu zavzlykala a kousla se do rtu. Nenáviděl ji.

I když to věděla, pohled na jeho chlad a zlobu ji naplnil obavami a pochybnostmi. Zároveň jí však bylo jasné, co musí udělat.

Kdy přijel do New Yorku? Byl tady už dlouho? Pomyšlel na ni vůbec?

Musí se s ním znovu setkat – ale jak? Tolikrát se mu marně pokoušela volat a psát. Dokonce za ním letěla do Říma, on na ni však poslal dva statné muže z ochranky a nechal ji vyvést z budovy. Takže co teď?

Tomu bezcitnému mizerovi by se hodilo, kdyby neobtěžovala. Kdyby se stáhla, mlčky si lízala rány a dělala to, oč ji požádal: držela se od něj co nejdál.

Ona ale musela myslet na jejich dítě – na Rafa.

Srdce se jí sevřelo bolestí, když si uvědomila, jaký život jejich synovi dopřává. Když si vybavila jejich maličký byt, žalostnou finanční situaci, skutečnost, že musí pracovat tak tvrdě, že synka sotva vidí a po nocích ho musí hlídat sousedka. Raf si přece zaslouží něco mnohem lepšího.

Kvůli Rafovi – jen kvůli němu – se musí s Gabem opět setkat.

A tentokrát ho přiměje, aby ji konečně vyslechl.